

Ștefan Gabriel MATEESCU

Ștefan Gabriel MATEESCU s-a născut pe data de 08.01.2008 în orașul Titu, județul Dâmbovița. A studiat la Școala Gimnazială Ghinești, Sălcioara, Școala Gimnazială „Pictor Nicolae Grigorescu” Titu și Liceul Teoretic „Iancu C. Vissarion” Titu.

Cărți publicate

La 12 ani publică prima carte și până în prezent, când are 18 ani, a publicat deja 5 volume. Este prezent în librării, fiind deja un scriitor consacrat. Acestea sunt:

- *Domnul Gelozie: Stăpânul Iubirii*, 2020, Editura LER, volumul de debut;
- *Crimă printre Nobili*, 2022, Editura LER;
- *Întoarcerea Fiului Risipitor*, 2023, Editura LER;
- *Înălțarea Îngerului Căzut*, 2024, Editura LER;
- *De ce cântă cucii*, 2025, Editura LER.

Publicații în reviste literare

Ultimul Strigăt, povestire, Revista Regal Literar; *De ce cântă cucii*, nuvelă, Revista Regal Literar; *Ceasul*, proză scurtă, Revista Regal Literar; *Printre Umbre*, proză scurtă, Revista „Bilete de Papagal”, nr. 4-5/2024.

Prezență în antologii

Grigore VIERU: Sunt iarbă, mai simplu nu pot fi, ediția XI; *Cuvântul cel Necuprins* – antologie alcătuită de Mariana Răbîncă.

Gânduri de viitor

Într-un interviu dat **Editurii LER**, cea care i-a publicat toate cărțile scrise până acum, referitor la **ce** urmează, dacă are o nouă temă sau un nou proiect, răspunde:

Ștefan: În principiu, voi continua pe drumul prozei scurte. Aceasta îți oferă posibilități artistice pe care nu le vei întâlni în niciun alt context. Proza scurtă te lasă să pictezi cu litere, îți dă frâu liber creației și te îndeamnă să înglobezi în douăzeci de pagini, două mii de idei.

Evident, vor mai apărea și volume de poezie, poate și de teatru, dar proza scurtă este sabia mea în lumea literaturii. Nu mă văd despărțindu-mă vreodată de ea, ci doar aprofundând-o și lăsând-o să se îmbrace în taine și să se afunde în necunoscutul cunoscut.

Premii Literare

Premiul pentru poezie al Revistei Regal Literar, 2023; Premiul „Lucian Blaga” pentru activitatea literară, în Festivalul de Artă Stradală Dorobanți, 2023; Premiul pentru cea mai vândută carte de proză în cadrul Festivalului de Artă Stradală Dorobanți, 2023; Premiul „Cătălin Bursaci” al Revistei Regal Literar, 2024; Premiul „Matei Brâncoveanu” în cadrul Basarabfest, 2024; Premiul Special în cadrul Concursului Regional de Arte Vizuale „Culorile Copilăriei”, ediția a III-a, 3 iunie 2024; Premiul I la Concursul Interjudețean „Din suflet... pentru suflet”.

Extrase din volumele tipărite

Manifestarea geniului la 14 ani. Despre „Crimă printre nobili”

Este adevărat că autorul romanului „Crimă printre nobili”, Ștefan Gabriel Mateescu, în vârstă de 14 ani, este o revelație pentru vremurile noastre – deși asta va suna clișeic și poate că este nevoie de o altă descriere de aici înainte. Talentul său s-a dezvoltat în sânul familiei sale, familie de dreaptă credință, la care spera Sfântul Ioan Gură de Aur atunci când spunea: Dați-mi o generație de mame bune creștine și voi schimba fața lumii. Opera sa nu aș putea să o descriu decât prin alte mărturisiri, din trecut, pentru că duhul creației lui este elitist – pe bună dreptate – duh care nu se abate de la ceea ce au transmis intelectualii literați ai ultimelor secole din Europa Christiana, dar opera sa este și originală. Aici este o problemă, pentru că e greu pentru unii să înțeleagă antinomii de genul acesta – fapt pentru care nici nu se mai străduiesc să o facă, pentru că e greu.

Mesajul elitist, moral și etic revelat, a fost transmis din geniu în geniu, dar mai ales de la omul simplu, onest și muncitor, la urmașii săi, la țărani. Și dacă înțeleg alții acest mesaj – nu și-l pot asuma, pentru că aici e nevoie de curaj, bărbăție și onestitate, valori care astăzi sunt confundate cu tupeul de la colțul străzii, cu jurnalul de burlac și cu fuga după conștiința alterată. Pentru că, spunea vrednica de pomenire Zoe Dumitrescu Bușulenga, adevărul e trist uneori și, de aceea, oamenii mai fug de el.

Editura Ler – Noi te ajutam să publici! Romanul „Crimă printre nobili”, apărut în anul 2022 la editura Ler, este o operă în toată regula, autorul având talentul și priceperea intelectuală de a prezenta caractere arhetipale, tablouri psihologice și filozofice, rezultând una dintre cele mai importante scrieri din vremurile noastre, aceasta pentru că subiectul cărții este problema cu care ne vom tot confrunta de aici înainte. Să nu mai spun despre gaura în formă de măr și despre liniile desenate în culoare de mac. Autorul este preocupat de problema criminală, cea mai serioasă amenințare, văzută și nevăzută, cu care, de acum înainte, ne vom strădui unii: ori să ne păstrăm averea sau imaginea și secretele, ori să dobândim drept de suveranitate, ori să supraviețuim, ori să ne asumăm un rol care nu este al nostru, mărturisind adevăruri distorsionate. Autorul tratează, așa cum au tratat și alții, dar în mod original – după cum spuneam – personalitatea omului, tragedia mândriei, somnul rațiunii, aiureala, invidia, sus-năsuirea, criza morții și problema ideologic-religioasă, construind caractere cunoscute din toate vremurile, asemănându-se în stilul narativ cu

Honoré de Balzac, dar aş îndrăzni să spun că întreg romanul are şi un caracter transfigurat, prin împletirea ficţiunii cu personaje reale din istorie şi prin sensurile meditative pe care le oferă. De la şiretenia unei femei ca Adina Petrovan (soţia boierului „Pol”, proprietarul de sclavi), la Corneliu (cel care a ameţit-o de... emoţii pe Adina); de la Dorian (băiatul care crede că unde-s mulţi puterea creşte), la Şerban (care n-ar răni nicio muscă); de la detectivul de 80 de ani, la Pescarul misterios şi la prezenţa indirectă a domnitorului Alexandru Ioan Cuza – toate acestea, împletite de către Ştefan Gabriel Mateescu, mărturisesc talent şi cultură deosebite. La vârsta sa, autorul cunoaşte cum e să fii psihopat, fără să fi fost psihopat; cunoaşte cum e să fii nebun şi avar, fără ca el să fi fost vreodată astfel.

Romanul său este, oricum, mult mai profund decât am putea spune aici în cateva cuvinte. Ştefan Gabriel este unul dintre acei urmaşi ai creşterii culturii şi limbii române pe care-i responsabilizează Ienăchiţă Văcărescu, acest tânăr perpetuând limba română şi conservând simboluri şi mituri nemuritoare în cartea „Crimă printre nobili”. Să scrii morală în felul acesta, la 14 ani, nu e lucru comun. Să ai cunoştinţele unui intelectual matur, la 14 ani, nu e normal în epoca TikTok-ului. Şi mulţi l-ar putea socoti pe autor drept nebun, după cum am fost avertizaţi.

Despre „Crimă printre nobili”, cu toată încrederea mărturisim, aşa cum savantul Albert Einstein mărturisea în 1919 despre romanul „Fraţii Karamazov”, aceea că autorul este „un mare scriitor religios, capabil să prezinte un cadru al misterului existenţei spirituale, clar şi fără comentarii.” El acumulează, păstrează şi transmite, înţelegând pe deplin şi având harul transcendenţei, acest mesaj fără de care lumea nu poate funcţiona.

Gabriel a cunoscut Calea, apoi a înţeles Adevărul şi îi dorim să fie neclintit în valorile sale, pentru că, spune Părintele Arsenie Papacioc, numai aşa trecem de la moarte la Viaţă, iar harul nu rămâne la milogi, ci la cei care apără Adevărul. Este greu să înţelegem ce înseamnă acest român astăzi. Dar, poate că unii dintre noi îl auzim strigând, de pe rafturile bibliotecii de la Titu, pe Ion Creangă, care tot repetă că Ştefan Gabriel Mateescu îi saltă inima de bucurie.

(**Claudiu DUMITRACHE**, 3 Septembrie, 2022)

Poezie

Fiul risipitor

O frunză ca de abanos s-a aruncat din Copacul ei.
Crezându-se mai mare, a ajuns repede
Pe pământul îngheţat şi a murit dezamăgită.

Copacul o vede şi, supărat, trimite o ramură salvatoare
să le spună
Celorlalte să nu mai cadă din corolă Sa infinită,
iubitoare.
Dar ele nu ascultă...

Şi aşa începe lupta crâncenă între frunzele iadului şi
crengile Raiului.

Proorocii le privesc din ceruri și încep să se roage ca
lupta să ia sfârșit.
Totuși, mii de foițe de jad se aruncă în neant.

Strigă disperată creanga, ținându-și sabia luminată de
inimile Sfinților,
Iar, de atunci, frunzele nu mai cad!

Întoarcerea fiului risipitor

Frunza tristă renunțase la orice speranță,
Își acceptase soarta umbrită de frig,
Prinsă sub surorile care îi urmaseră exemplul.

Totuși, a simțit cum o mângâia Copacul,
Așa că s-a uitat împrejur
Și a realizat că era înapoi acasă.

Se preschimbase într-o frunzuliță crudă, de smarald,
Fericită de Viață.
Vântul viclean nu o mai putea controla.

Creanga dansa de bucurie,
Întrucât s-au întors cei plecați
Și cei exilați din Copac.

Râd frunzele,
Râde creanga,
Râde Copacul,
Fiindcă a înviat cel mort!

Iar, de atunci, frunzele nu mai cad!

O lumină

E lumina
ce o sorb
și un aur ce-l topesc
în adâncurile toate.

Ce răsare
când sunt jos
și apune-n înălțare...

Este-n spațiu
și în goluri,
în vânt apare
și prin valuri ea domnește.

E lumina
ce-o sorbim!...

Mai sus!

Mai sus,
înspre munții fără vârfuri!
Mai sus,
înspre lumina fără soare!

Ca prin vene
să ne curgă
neaua munților fără vârf
și căldura luminii fără soare,
mai sus, mai sus,
mai sus, voi, oameni și popor!

Ca în cale
să nu stea
vârful crunt sau văpaia ce se stinge,
mai sus, mai sus,
mai sus, voi, frați ai mei!

Ca peste noi
să se aștearnă
soldele de cristal dulce,
mai sus, mai sus,
mai sus, voi, domni și crai!

Mai sus,
Mai sus, tu, omule, și întreg popor!...

Or fi!...

Este praf
și este-ocean,
Este cer
și este iarbă,
Este soare,
este templu,
unde-ngheață focu-n
vrajbă.
Sunt inimi
și gânduri sunt,
Sunt stele pale
și-este ceața,
Este marmură măreață
aruncată pe pridvor.
Este pară amăruie,
și pom uscat e în deșert,
Este sânge pus pe pânză
și tablou din plumb mai este,
Este mărirea norilor de aur
ce se topesc sub un Soare
ce chiar Este.
Or fi ele,
Or fi toate,
Însă unde sunt de fapt,
Dacă în inimă
Nu-ncap?

Fragment din romanul „Înălțarea Îngerului căzut”

Apusul luminos Era o noapte acoperită de ceață la palatul Împăratului Francez Ermingild. Acesta stătea în dormitor, întins în patul său confortabil, înconjurat de medici, servitori și senatori. Toți încercau să-l ajute cum puteau mai bine. Ermingild fusese împărat timp de șaizeci de ani, fiind încoronat exact în ziua când ajunsese la majorat. Acum era doar o umbră a marelui conducător din trecut. Fața-i palidă, mâinile slabe și suferința din ochi arătau destul de clar că nu mai avea mult de trăit. Un doctor i-a apropiat o lingură plină cu un medicament verde, vâscos, și l-a rugat:

— Vă implor, Votre Altesse, beți ceea ce vă dau! O să vă simțiți mult mai bine dacă o faceți, vă garantez.

— Lasă-mă să mor în pacea mea! a ripostat împăratul.

Enervat până peste poate, a lovit mâna medicului, vărsând medicamentul pe pătură. Bătrânul a privit în jur și l-a văzut pe Ubel, președintele Senatului, un bărbat de șaptezeci de ani, chel și destul de slab, cu pielea zbârcită, cu un nas lung și fără păr facial. L-a recunoscut și s-a enervat mai tare. Cu forțele rămase, a strigat:

— Ce cauți aici, șarpe nenorocit?! Pleacă imediat, tu ești cel care m-ai omorât! Plecați toți! Aduceți-mi-l pe fiul meu!

Speriați, au fugit afară din încăpere. Împăratul rămăsese, cum dorise, singur.. Până la urmă, ușa s-a deschis cu un scârțâit ruginit, iar Phié, prințul moștenitor, în vârstă de douăzeci de ani, a intrat în cameră. Cu nasul ațintit în sus și cu spatele drept, s-a așezat lângă tatăl său pe cearceaful de bumbac egiptean. Lungul său păr bălai era perfect pieptănat, iar veșmintele lui purpurii, călcate. Ochii lui de jad nu păreau triști, chiar dacă părintele său era pe patul de moarte, plin de durere.

— Mon fils, mi-a venit timpul. Nu mi-e frică de moarte deloc, dar sunt înfricoșat de ceea ce urmează. Știi prea bine că imperiul nostru este ateu, însă tot am frică în inimă. Strămoșul nostru, Napoleon, a cucerit, prin sabie sau prin diplomatie, aproape toată lumea, în afară de România, Bulgaria și Grecia, iar eu am tot încercat să le invadez și pe acestea. Tu să nu faci ca mine. Vei fi adorat de popor oricum, să aduci numai pace!

— Papa, dar... a răspuns foarte confuz tânărul prinț.

— Niciun „dar”! Să ai mereu mare grijă de tine, fiule...

După ce a spus aceasta, Ermingild și-a închis ochii, iar o lacrimă ca o mică boabă pe cuarț i s-a prelins pe obrazul subțire. Împăratul și-a dat duhul...

Fragmente din volumul „**De ce cântă cucii**”

Premierul ia o sticlă de gin dintr-un cabinet și toarnă în două pahare, îl umple pe cel al suveranului, iar în al său, pune câteva picături. Ambii încep să bea. Împăratul duce lichidul la gură, dar îi este vărsat din cauza unei zguduituri de afară. Premierul își șterge cămașa și cravata, iar el, fața. Împăratul se reazemă de spătar, agită pentru un moment paharul, privindu-i rece conținutul, apoi spune:

— Cum sună o dictatură regală, premiere? Cum ar fi?

Primul-ministru stă înghețat pe loc, apoi zâmbește discret și răspunde:

— Cum să nu, stăpâne. Doar dumneavoastră puteți cârmui țara, cu înțelepciunea dumneavoastră.

Trece o oră, trece un milion.

Mai trece una, mai trece un milion.

Continuă...

În cele din urmă, tot ce rămâne din glorioasa rebeliune și din capitală este o grămadă haotică de resturi și palatul care se înălța rece și îmbrăcat cu cenușă asupra a nimic anume.

Liniște.

Liniște?

Liniște...

Se ridică formidabil o lumină în fața palatului. Una singură, luminând cât toate. Una singură, venind de la un baston de lemn arzând, ridicat deasupra capului.

Era odată un imperiu învins. Și, ca toate imperiile învinse, avea un împărat învins...

UNDEVA, ODATĂ ȘI MEREU, trăia un meșter zugrav, de care știau toți oamenii lumii și îl admirau. Mai erau unii, alții, care, admirându-l înăuntrul lor, dar urându-l în afară, îl atacau când trecea pe strada prea strâmtă pentru dânsul. Dar lui prea puțin îi păsa, căci numai la el apelau oameni din toate colțurile lumii, fiindcă el nu cerea plată și nicio răsplată nu căuta pentru munca sa.

Și ce muncă bună făcea! Te mirai cum de nu voia nimic în schimb, văzând ce bine vopsea toți pereții. Vopseaua lui nu era nici var stins, nici coloranți stridenți și scumpi, ci foi de aur înmuiate mai întâi în apă. De unde aurul? Cum vopsea cu el? Și, mai ales, cum de se prefăceau pereții întregi în aur, după ce erau atinși de foița subțire? Nu știa niciun client de-al lui asemenea taină și nici nu aveau să afle acum. Zugravul venea când nu era nimeni acasă, vopsea, apoi pleca fără să fie văzut, iar nimeni nu mai părăsea acea casă la întoarcere.

Mai erau, desigur, oameni mai vicleni, care ciopleau aurul cu o daltă ca să îl vândă, dar, ajungând la piețe, acesta li se topea în mâini și le dispărea printre degete. Numai Zugravul putea vopsi cu aurul lui. Și, dacă voiau acești vicleni să mai ia din aurul din case, vedeau că pereții erau acum precum fuseseră înainte ca zugravul să își facă treaba, așa că începeau să vândă cărămizile. Pe acelea, oamenii le puteau cumpăra, dar vai și amar de ei, căci erau fără folos.

Multe case și multe săli vopsise priceputul zugrav, acoperindu-le fiecare unghi. Îi plăceau mai ales clădirile mici, cu ziduri dărpănate afară. Pe acelea le aranja atât de frumos înăuntru, încât și cei mai mari crai s-ar fi crezut nevrednici să pătrundă sau să se așeze în casă. Iar meșterul nostru se plimba din poartă în poartă, dimineața până la prânz, când toți erau plecați la muncile lor, vopsea totul și trecea la altă casă. Sigur, cei ce nu plecau la nicio muncă îi scui-pau în cale și își întorceau chipurile, apoi îl blestemu, urlând sau, mai des, în șoaptă. Însă zugravul nu le socotea vorbele, dar, când erau și ei plecați, nu intra să le vopsească și lor casele.

ERA ODATĂ PRIN 1877, în 9 sau parcă 10 mai, când sultanul aliotmanului, prins de tristețe și mânie că pierdea așa vasal frumos, cu ape multe, cu munți mândri, dealuri darnice și câmpii cumpătate, a plecat de la Constantinopol, în plin război, unde era bătut în fel și-n chip, să convingă țara să rămână sub controlul său, prigonitor cum era.

Și a trecut el Dunărea măiastră pe la Drobeta, în urma lui întinzându-se cozi de ieniceri pe cai, pașă după pașă în veșminte scumpe, femei frumoase de-ale turcilor, ale arabilor, ovreilor, sârbilor, ba chiar și ale românilor. Și ce mai boi, cămile și dromaderi cu fel de fel de bijuterii în cârcă, cărând aur, argint, pietre din cele mai scumpe! Alții duceau platouri cu bunătăți de pe fiecare continent, parfumate și condimentate cu o finețe rară, ulcioare cu vin, rom, votcă și apă rece. Ce să mai, când îi vedeai, îți venea să leșini de mirare. A trecut sultanul fluviul, a mers până la Olt, l-a trecut și pe dânsul. S-a mai plimbat el până a ajuns la un sătuc pricăjit, de pe lângă – sau chiar acela era, nu mai țin minte – Mogoșești.

Intrând marea adunare în sat, s-a dus în grădina bisericii, unde pusese popa Emilian flori parfumate și așa de frumoase, că, atunci când se uita Sfântul Petru din Cer, i se părea că vede o oglindă, iar nu pământ. Au suflat ienicerii în trompete și au anunțat venirea marelui sultan. Ba chiar și cinci pași, cu burți mari și bărbii tocite, se dăduseră jos de pe cai și începuseră a cânta psalmi mahomedani și alte blasfemii turcești, de se îngrozeau tanti Mărioara și țața Ioana, cu toți oamenii din biserică. Până și dascălul s-a oprit puțin din citit, dară popa Emilian mai tare și cu mai multă forță cânta, de acoperea și trâmbițele, și glasurile

ruginite. Sultanul, cu ochii verzi și arzând, cu barba-i ascuțită și-n vesminte roșii ca rubinul, se dete jos de pe cal și bătu la ușa bisericii, au zburat și ciorile de pe acoperiș. Se ținea slujbă de Te Deum, că doar numai odată se întâmpla așa ocazie mare, să scape România din mâinile celor ce îi puseseră în jug atât timp.

Profil realizat de **Constantin-Nicolae GAVRILESCU**, scriitor și jurnalist